

Gergó Judit: Háború

Alig mozdultak az elgémberedett ujjai a márciusi hidegben, a laminált fólia is megvágta a tenyerét. De idetalált, és ez a lényeg. A fűzfa ugyan jóval nagyobb, mint ahogy az apja leírta, de a csónakház és a furcsa alakú kémény látványa kétségtelenül a számtalanszor felidézett emléket jelenítette meg. Sokáig csak arról szólt a történet, hogy apja, a kárpátaljai cserediák itt csókolta meg anyját először, de később, amikor már felnőttnek lett nyilvánítva, kuncogva mesélte, hogy bizony ő, az egyszem lányuk itt fogant '82 nyarának egyik forró éjszakáján.

Most meg hideg van, kegyetlen hideg. A határon kapott szendvics elfogyott, két napja nem mosakodott, és mérhetetlen kimerültség lett úrrá rajta. De idetalált. Kibányászta zsebéből a szöveget, és próbált szélvédett helyet keresni a fűzfán a képnek. Göcsörtök, kinövések, ágcsonkok mindenütt. Már harmadszor járta körül, amikor észrevett egy szinte összenőtt vésetet: szív lehetett valamikor, monogramokkal. A lényeg már nem látszott, lehetett akár a szüleié is, de bármely más szerelmespáré. A szimbólum örök. Itt jó is lesz. Nehezen fúródott be a szög a képpel, de sikerült. A szél kicsit meglebbentette a fotót, anyja keze mintha integetett volna. Göndör hajkorona, mosoly, és kissé kacér pillantás. Most már tudja, miért ezt a képet választotta az apja.

Összeszorult a torka, ahogy bevillant apja arca. Nyáron lesz 60 éves. Ennyit számít három hónap. Ha kicsit később tört volna ki a háború, ő is jöhetett volna. De így beleesett a hadkötelezettségbe. Maradnia kellett. Hát persze, hogy maradnia kellett. Pedig mennyire vágyott arra, hogy egyszer még eljusson a Duna-partra, a fűzfához, a szerelem egykori tanújához. Szegény apja azt gondolta, majd ha nyugdíjas lesz. De ki tudja, lesz-e nyugdíjas...

Rápillantott az órájára. Mennie kell. Alig háromnegyed órája maradt a menekültvonat eléréshez. Ő legalább mehet, hátrahagyva mindent. Hirtelen elhatározással elővett egy tollat, magyarul és ukránul is ráírta a képre: szeretlek, anya, apa. Remegő kézzel fókuszált a mobillal, lefotózta a fűzfát, és rákattintott a küldés gombra. Ez volt a legtöbb, amit tehetett. Cserepes kézfejjével letörölte könnyeit, megigazította hátizsákját, és elindult az állomás felé. A hideg márciusi szél belekapott a képbe: még egy utolsót intett neki az anyja.